

János a „szeretet apostola”, sokszor szólítja fel a hívőket az egymás iránti szeretetre. Ő írja le az Úr Jézus szavait: „úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket, erről ismeri fel mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok” (Jn 13,34–35), és ezt is: „gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,18–19).

De látja és világosan leírja a határt. Ez a tanítványok és a világ közötti határ. „A világ szereti a magát”, de a hívők, Jézus tanítványai nem e világból valók. A világ embere törekszik arra, hogy szeressék, elfogadják: ha nem fogadják el, ha lenézik, akkor egyénileg igyekeznek bizonyítani, vagy szervezkedik. – Mi nem törekszünk-e ilyenre, van-e bennünk ilyen?

János többször mondja így: „szeressük egymást”, de most így szól: „szeretjük testvéreinket”. Itt azt mondja: ez a szeretet megvan bennünk, mert megkaptuk ajándékba. Ahol felszólít, ott azt mondja: gyakoroljuk ezt a szeretetet, mert el tud gyengülni, ki tud aludni. A szeretet gyakorlásához erő kell (önmagam legyőzésére is), ennek forrása kell legyen, ez a forrás nem önmagamban és nem is a hívő közösségben van. Krisztustól kaptuk: Ő előbb szeretett minket, mi ezért tudunk szeretni. Krisztusban vagyunk (elrejtve) és nem a világban (belekeveredve), ezért gyűlöl a világ.

János végig arról a szeretetről beszél, ami Istentől jön és csak onnan jöhet. Jézus csak a tanítványainak mondja Jn 13,34–35-öt: „ahogyan én szerettelek titeket...”. Ha ez a szeretet „működik” bennünk (gyakoroljuk), akkor tudhatjuk, hogy a tanítványai vagyunk, és átmertünk a halálból az életbe. Jn 5,24: „aki hallja az én ígémet és hisz annak, aki elküldött engem... átment a halálból az életbe” – ez történt velünk. Nem érdemeltük meg az életet, sem a szeretetet. Krisztusban az igazi életet kaptuk meg, ami teljesen más, mint amit addig ismertünk: mint az az „élet”, amelyben még mi magunk küzdöttünk azért, hogy elfogadjanak, esetleg azért is, hogy Isten elfogadjon. Megkaptuk ezt ajándékba. Valóban hálásak vagyunk? Valóban elég ez nekünk, vagy még a világból is igényt tartunk erre-arra, szeretetre, elfogadásra?

Isten annak ellenére szeret, amilyen vagyok, és ha ez van bennem, akkor nekem is ezzel kell fordulnom mások felé. A világ felé is, hogy megmeneküljenek. A gyűlöletet nem viszonzozhatom gyűlölettel. – A gyűlölethez nem kell sok: elég egy sértődés, félreértés, amely után szégyellek bocsánatot kérni, megbeszélni, mi történt. Halmazódik, és valódi gyilkosságig is elmehet (Kain). – „Az embergyilkosnak nincs örök élete” (15. v.), de nekem örök életem van, ezért nem hagyhatom így, ha ilyen helyzetbe kerülök.

„Ő az életét adta értünk” (16. v.), a bűntelen a bűnösért. „Erről ismertük meg” magát Jézus Krisztust: Ő az, aki ezt tette értünk. „Számunkra Krisztus az, ami a keresztre.”

A tanítványai vagyunk, és ebben kell követnünk Őt: odaadni életünket testvéreinkért. Ebben éppúgy beletartozik a testi halál, mint a „mindennapi lemondások” (az önmagamhoz való jogról) a másik javára. Az időm, a pénzem stb. odaadása csak ennek a konkrét cselekedetekre váltása.

De a „konkrét cselekedet” nem elég, azt lehet fásultan, sóhajtozva is végezni. Meglátszik, hogy így végzem, vagy valódi szeretettel. Hogy kinyitottam-e a testvérem felé a szívemet, vagy még bezárom. Hogy van-e mindenem az ő számára (1Móz 33,11), és „semmit sem várva érte” (Lk 6,35) adom, amit adok neki, vagy számolom, hogy mennyit adtam, és legszívesebben szabadulnék a másiktól. El kell kérnem naponta Krisztustól azt, hogy Ő legyen ott bennem. Hogy tudjak arra gondolni: „mit tenne Jézus”, sőt mit akar tenni most. Mert Ő akar cselekedni bennem, rajtam keresztül. És tudjak neki engedni, mert biztosan tudom, hogy amit Ő tesz, annak csodálatos gyümölcse lesz. (Amit pedig én tennék indulathból vagy ésből, az nem vezetne

sehova.) – Nem biztos, hogy előre látom, hogyan fogja elvégezni. Csak azt tudhatom, hogy neki az a célja, hogy a másik ember is megtérjen, és értem is, érte is „dicsőíthessék a mennyei Atyát”.

1Jn 5,3

Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.